

командира че дава нареждане и азъ, безъ да чакамъ заповѣдь, ударихъ за атака. Затракаха барабанитѣ отъ близкитѣ роти, тржбитѣ затржбиха, а отзадъ музиката засвири „Шуми Марица“. Ура! Ура! Огласи цѣлото поле. Нашитѣ войници се изгубиха въ дола. До насъ бѣше ротата на юнкера. Гледамъ, той цѣлъ настрѣхналъ, съ окаченъ на

Ношуване на войницитѣ подъ снѣга

врата бинокълъ, той държи знаме съ две ржце и лети стремглаво къмъ неприятелскитѣ позиции. Войницитѣ изпжкнаха отъ окопитѣ и се стрелнаха подиръ него. Викове и гърмежи заглушиха цѣлото поле. Това се продължава малко време. Сетне всичко утихна. Съзрѣхме, че българското знаме гордо се развѣва надъ турскитѣ позиции. Тичишкомъ всички се изкачихме на върха. Мѣстото бѣ покрито съ